

Arrest

nr. 106305 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van 24 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat Z. MISKOVIC verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 5 november 2007 een asielaanvraag indient. Op 16 augustus 2010 neemt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de asielstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 19 juni 2010 treedt de verzoeker in het huwelijk met mevrouw C.H., van Belgische nationaliteit.

- 1.3. Op 25 juni 2010 dient de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot. Op 16 december 2010 wordt aan de verzoeker een F-kaart afgeleverd.
- 1.4. Op 13 mei 2012 zou verzoeker de echtelijke woning verlaten hebben.
- 1.5. Op 6 december 2012 wordt het vonnis met betrekking tot de echtscheiding op grond van onherstelbare ontwrichting van het huwelijk van verzoeker en mevrouw C.H. gewezen in openbare terechtzitting van de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt.
- 1.6. Op 3 januari 2013 ontvangt de verzoeker een uitnodiging om alle documenten die nuttig zijn voor zijn dossier voor te leggen.
- 1.7. Op 24 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 11 februari 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Artikel 42quater §1,4° van de wet van 15/12/1980: Het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietigverklaard.

Betrokkenen huwden op 19/06/2010. Sedert 11/06/2012 werd betrokkene afgevoerd van ambtswege.

Uit het verslag samenwoonst, opgesteld door de politie van de politiezone Beringen/Ham/Tessenderlo, dd. 29/05/2012 blijkt dat de echtgenoot het huis verlaten heeft sedert 13/05/2012 omwille van de echtscheiding tussen beide.

Uit het vonnis van 06/12/2012 van de rechtbank te Hasselt in kort geding blijkt het volgende:

‘Machtigen de echtgenote afzonderlijk te verblijven te 3945 Ham, Putstraat 1A met uitsluiting en betredingsverbod van en voor verweerder, op straffe van er uitgedreven te worden, desnoods met de openbare macht.

Machtigen verweerder afzonderlijk te verblijven te 3600 Genk, Onderwijslaan 103/AB01 met uitsluiting en betredingsverbod en voor eiseres, op straffe van er uitgedreven te worden, desnoods met de openbare macht. Kennen aan de echtgenote het gebruik toe van de in haar bezit zijnde roerende goederen van de huwgemeenschap.

Kennen aan betrokkene het gebruik toe van het voertuig Dacia, met last in te staan voor de aflossing van de lening met betrekking tot de financiering van de aankoop van dit voertuig en tot behandeling van alle lasten en kosten, verbonden aan het gebruik van dit voertuig.

Verplichten aan beide partijen verbod op om over te gaan tot het vervreemden, verpanden of verplaatsen van de gemeenschappelijke goederen.’

Uit het vonnis van 18.12.2012 van de rechtbank te Hasselt blijkt het volgende:

‘verklaart de eis tot echtscheiding ontvankelijk en gegrond. Spreekt de echtscheiding uit op grond van artikel 229§3 burgerlijk wetboek.’

Reeds van bij de huwelijksaangifte waren er indicaties die konden wijzen op een mogelijk schijnhuwelijk, doch door onvoldoende bewijzen werd het dossier geseponneerd door het parket.

Door onze diensten werd er onderzocht of betrokkene zich in een van de uitzonderingssituaties bevindt zoals • bedoeld in artikel 42quater §1,4° van de wet van 15/12/1980. Betrokkene bevindt zich niet in een van deze situaties;

Betrokkene verblijft sedert 2009 in ons land . Hij diende een asielaanvraag in, welke aan hem geweigerd werd. Betrokkene had er dus alle belang bij om te huwen met een Belgische onderdaan.

Betrokkene ondertekende op 03/01/2013 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

-Loonbrieven en een arbeidsovereenkomst: Echter, het hebben van een job kan niet in overweging genomen worden als een buitengewone prestatie of poging tot integratie in het Rijk. Immers, het hebben van een job is een basisvoorwaarde om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden.

-Een bewijs dat betrokkene de cursus maatschappelijke integratie heeft gevolgd: Echter, gelet op het feit dat het volgen van deze cursus verplicht is, toont het volgen van deze cursus niet op het leveren van grote inspanningen om in België te integreren.

-Informatie betreffende een verzekering die mijnheer zou hebben: Gezien het hebben van een verzekering voor een auto verplicht is in België is dit evenmin een bewijs van het leveren van grote inspanningen tot integratie in België.

Gelet op het feit dat de jonge leeftijd van de betrokkene (27) hem in staat stelt om in zijn land van herkomst terug een leven op te bouwen;

Uit het geheel van het dossier blijkt daarenboven dat zijn familie in het land van herkomst verblijft. Hij verklaart tevens zelf nog steeds contact te hebben met zijn familie aan de gemeente.

Gelet op al het voorgaande wordt geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van toepassing is op de betrokkene, dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt en dat de betrokkene nog voldoende bindingen heeft met zijn land van herkomst waardoor een verplichte terugkeer hem geen schade zal berokkenen.

Om al deze redenen wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een van rechtswege schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft. De verzoekende partij heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 42quater, §1 en §4, 1° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste middel afgeleid uit de schending van artikel 42 quater § 1,°, artikel 42 quater § 4, 1° alsmede van artikel 42quater §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 mei 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ;

Artikel 42 quater §1,4° bepaalt dat er door de minister of zijn gevolmachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2 , eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd , of er is geen gemeenschappelijke vestiging meer.

Het laatste lid van artikel 42quater § 1 stel dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het

geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan ten minste één jaar in het Rijk is het bepaalde van § 1, eerste lid 4 ° niet van toepassing (artikel 42 quater § 4, 1°).

Verzoeker verblijft in het Rijk sedert 2007. In 2009 leert hij mevr. H. kennen met wie hij op 25.02.2010 gaat samenwonen te Ham. Op 19.06.2010 treden zij in het huwelijk.

Op 01.09.2010 treedt verzoeker in dienst bij de NV Thijs Gevelbepleisteringen alwaar hij steeds tewerkgesteld is gebleven.

Op 03.01.2013 neemt verzoeker kennis van het verzoek, in toepassing van artikel 42 quater, §1, alinea 2 , om alle documenten die nuttig kunnen zijn aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats over te maken.

Verzoeker maakt zijn loonbrieven en arbeidsovereenkomst over, het bewijs dat hij de cursus maatschappelijke integratie heeft gevolgd en informatie betreffende een verzekering.

Verweerder houdt geen enkele rekening met deze stukken en stelt, samenvattend, laconiek dat het hebben van een job geen buitengewone prestatie is, het volgen van cursus evenmin....

Al deze zaken bewijzen volgen verweerder niet het leveren van grote inspanningen om in België te integreren.

Waarop verweerder deze bewering steunt, staat hij niet.

Verder is het hebben en houden van een job reeds een enorme prestatie in deze economische barre tijden, het volgen van een cursus, zelfs verplicht, wijst duidelijk op de initiële wil van verzoeker tot integratie waar hij bovendien in geslaagd is.

Verzoeker verblijft sedert 2007 in het Rijk, woont sedert februari 2010 samen met mevrouw H. en scheidt uit de echt op 18.12.2012.

Er is dan ook wel degelijk sprake van een redelijke duurtijd in het verblijf van verzoeker in het Rijk.

Hij heeft zich zowel sociaal als economisch geïntegreerd in het Rijk en heeft hier eveneens een sociaal netwerk uitgebouwd.

Het kan hem overigens niet kwalijk worden genomen dat hij zijn banden met zijn familie niet heeft verbroken.

Bovendien is, gezien zijn verblijf in België, elke maatregel tot uitwijzing onredelijk te noemen en schaadt het de elementaire grondrechten van verzoeker die evenmin als een belasting voor het sociaal systeem in België kan worden beschouwd.

De genomen maatregel kan niet anders dan onredelijk worden genoemd en de discrepantie is van die aard dat de opgelegde maatregel niet in verhouding staat met het algemeen belang.

De door verweerder genomen beslissing is bovendien niet naar behoren gemotiveerd.

Op generlei wijze wordt het besluit formeel onderbouwd.

De verwijzing naar het bepaalde in artikel 42 quater §1, alinea 3 voldoet niet.

Het betreft algemene beschouwing zonder enige verdere verduidelijking waarom deze bepaling niet van toepassing zou zijn in het specifieke geval van verzoeken.

De aangevochten beslissing d.d. 11.02.2013 is foutief en onafdoende gemotiveerd en zij maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het is duidelijk dat de juridische en feitelijke overwegingen in de bestreden beslissing dd. 11.02.2013 niet werden weergegeven ; minstens zijn de opgegeven redenen niet deugdzzaam.

In haar beslissing verwijst verwerende partij op algemene overwegingen zonder rekening te houden met de duur van het verblijf (sedert 2007), zijn leeftijd (27 jaar) zijn economische situatie (zelfredzaam en geen belasting voor het sociaal systeem) zijn sociale en culturele integratie (doorlopen van de integratiecursus), zijn sociale bindingen in het Rijk.

Vooraf opmerkelijk is het gegeven dat het IBZ in haar schrijven d.d. 24.01.2013 gericht aan de diensten van de Stad Genk verwijst naar het ontbreken van voldoende bestaansmiddelen in hoofde van verzoeker.

Deze bewering wordt zonder meer weerlegd door de stukken waaruit niet alleen blijkt dat verzoeker een arbeidsovereenkomst heeft afgesloten en in dienst is van Thijs Gevelbepleisteringen NV waarvoor hij maandelijks loon ontvangt getuige de door hem overgemaakte loonbrieven.

Uit de lezing van het voormelde schrijven uitgaande van het IBZ en de daaropvolgende redenen zoals opgenomen in het bevel staat de discrepantie in de motivering vast.

Huidig middel is gegrond."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De verzoeker betoogt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geen rekening houdt met de door hem aangebrachte stukken. Hij stelt dat hij al een redelijke tijd in het Rijk verblijft, zich sociaal en economisch heeft geïntegreerd en hier een sociaal netwerk heeft uitgebouwd. Volgens de verzoeker is de bestreden beslissing onredelijk en foutief en onafdoende gemotiveerd en wordt in strijd met artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet geen rekening gehouden met de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, zijn economische situatie, zijn sociale en culturele integratie en zijn sociale bindingen. Tot slot stelt de verzoeker dat in het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2013 aan de burgemeester van de stad Genk met betrekking tot de bestreden beslissing verwezen wordt naar het ontbreken van voldoende bestaansmiddelen, waar dit in de door de verzoeker aangeleverde stukken weerlegd wordt.

3.5. Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)"

Artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt daarnaast:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd toegelaten tot verblijf in toepassing van artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet als echtgenoot van een burger van de Unie. In casu huwde de verzoeker met C.H. op 19 juni 2010. Bij vonnis van 6 december 2012 van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt werd het huwelijk ontbonden, wat door verzoeker niet wordt betwist. Omwille daarvan nam de gemachtigde op 24 januari 2013 de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf van de verzoeker. Het wordt niet betwist dat deze beslissing werd genomen binnen de drie jaar na het verlenen van het recht op verblijf, zoals voorgeschreven door artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Artikel 42quater (nieuw) van de Vreemdelingenwet is en blijft derhalve van toepassing. Verzoeker heeft derhalve nog geen duurzaam verblijfsrecht verworven en de gemachtigde vermag gedurende de wettelijk bepaalde controleperiode van drie jaar het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen wanneer het huwelijk, op basis waarvan verzoeker een verblijfsrecht verwierf, wordt ontbonden.

De verzoeker geeft in het verzoekschrift zelf aan dat hij met zijn partner is gaan samenwonen op 25 februari 2010. Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt van 6 december 2012 blijkt dan weer dat de verzoeker op 13 mei 2012 de echtelijke woning verlaten heeft. Hieruit blijkt dat de gezamenlijke vestiging evenmin drie jaar heeft standgehouden, waardoor ook artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

3.7. Waar de verzoeker aanvoert dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de door hem aangebrachte stukken en met *“de duur van het verblijf (sedert 2007), zijn leeftijd (27 jaar) zijn economische situatie (zelfredzaam en geen belasting voor het sociaal systeem) zijn sociale en culturele integratie (doorlopen van de integratiecursus), zijn sociale bindingen in het Rijk”*, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing vermeldt:

“Betrokkene ondertekende op 03/01/2013 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

-Loonbrieven en een arbeidsovereenkomst: Echter, het hebben van een job kan niet in overweging genomen worden als een buitengewone prestatie of poging tot integratie in het Rijk. Immers, het hebben van een job is een basisvoorwaarde om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden.

-Een bewijs dat betrokkene de cursus maatschappelijke integratie heeft gevolgd: Echter, gelet op het feit dat het volgen van deze cursus verplicht is, toont het volgen van deze cursus niet op het leveren van grote inspanningen om in België te integreren.

-Informatie betreffende een verzekering die mijnheer zou hebben: Gezien het hebben van een verzekering voor een auto verplicht is in België is dit evenmin een bewijs van het leveren van grote inspanningen tot integratie in België.

Gelet op het feit dat de jonge leeftijd van de betrokkene (27) hem in staat stelt om in zijn land van herkomst terug een leven op te bouwen;

Uit het geheel van het dossier blijkt daarenboven dat zijn familie in het land van herkomst verblijft. Hij verklaart tevens zelf nog steeds contact te hebben met zijn familie aan de gemeente.

Gelet op al het voorgaande wordt geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van toepassing is op de betrokkene, dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt en dat de betrokkene nog voldoende bindingen heeft met zijn land van herkomst waardoor een verplichte terugkeer hem geen schade zal berokkenen.”

Uit deze motivering en het nazicht van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met alle aangebrachte stukken en elementen. Met name verwijst de gemachtigde naar artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en vermeldt hij de door de verzoeker aangebrachte stukken. In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de gevolgde cursus maatschappelijke integratie en het hebben van een autoverzekering niet kunnen weerhouden worden als elementen die de integratie van de verzoeker aantonen, aangezien beide een verplicht karakter hebben. Wat betreft het hebben van een job motiveert de gemachtigde dat dit element niet kan weerhouden worden aangezien dit een *'basisvoorwaarde om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden'* is. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing ingegaan op de jonge leeftijd van de verzoeker en aangegeven dat hij nog steeds contact heeft met familie in het land van herkomst.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde ruimschoots de door de verzoeker aangehaalde stukken en elementen heeft overwogen alvorens tot het besluit te komen dat *"Gelet op al het voorgaande wordt geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van toepassing is op de betrokkene, dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt en dat de betrokkene nog voldoende bindingen heeft met zijn land van herkomst waardoor een verplichte terugkeer hem geen schade zal berokkenen."* Het betoog van de verzoeker als zou de gemachtigde met deze stukken en elementen geen rekening zou gehouden hebben bij het nemen van de bestreden beslissing houdt dan ook geen stand.

3.8. Waar de verzoeker verwijst naar het schrijven van de gemachtigde van 24 januari 2013 aan de burgemeester van de stad Genk, waarin met betrekking tot de bestreden beslissing verwezen wordt naar het ontbreken van voldoende bestaansmiddelen, dient de Raad op te merken dat de tewerkstelling van de verzoeker door de verweerder niet betwist wordt in de bestreden beslissing. Het begeleidende schrijven van de gemachtigde doet dan ook geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing.

3.9. Door zijn loutere betoog waaruit blijkt dat de verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de gemachtigde, door te verwijzen naar de voorgelegde bewijzen en het gegeven dat verzoeker geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel in België, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid noch dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Voorts maakt de verzoeker met dit betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat artikel 42quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet van toepassing is op de verzoeker, dat de economische, sociale en culturele integratie van de verzoeker in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt en dat de betrokkene nog voldoende bindingen heeft met zijn land van herkomst waardoor een verplichte terugkeer hem geen schade zal berokkenen. Derhalve toont verzoeker niet aan dat op kennelijk onredelijke wijze werd beslist het recht op verblijf te beëindigen en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), quod non in casu.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Een schending van de artikelen 42quater, §1 en §4, 1° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.10. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Tweede middel afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM

Dit artikel waarborgt de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Artikel 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

'Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare opinie en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De door verweerder genomen maatregel maakt een onrechtmatige inmenging uit van de overheid op het privé-leven van een individu temeer daar de weigeringsbeslissing niet gemotiveerd, minstens niet afdoende gemotiveerd is (cfr eerste middel) zodat aan verzoeker haar fundamenteel grondrecht wordt ontzegd.

Verzoeker voldoet aan al de voorwaarden om verder verblijf te houden in het Rijk.

Het feit dat er een onherstelbare ontwrichting is van het huwelijk is een gegeven dat niet een alleenstaand feit vormt.

Het feit dat partijen uit de echt zijn gescheiden kan niet een bijkomende 'bestrafing' inhouden bestaande uit de beslissing welke thans bestreden wordt.

Het betreft in casu wel degelijk om een niet toelaatbare inmenging in het privé leven van verzoeker.

Huidig middel is gegrond."

3.11. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

3.12. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.13. Ten dezen dient de Raad vast te stellen dat verzoeker op geen enkele concrete wijze verwijst naar het eventueel bestaan van een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die het privéleven uitmaken van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, par. 95-96). Het summiere betoog van verzoeker waar hij stelt dat de bestreden beslissing een onrechtmatige inmenging op het privéleven van de verzoeker inhoudt, laat de Raad niet toe het bestaan en de omvang van verzoekers betoogde privéleven in België vast te stellen.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker eveneens in gebreke blijft om aan te tonen dat er ernstige moeilijkheden bestaan die de verderzetting van zijn privéleven in Servië verhinderen, des te meer nu uit de bestreden beslissing blijkt dat op goede gronden werd geoordeeld dat de jonge leeftijd van verzoeker hem in staat stelt om in zijn land van herkomst terug een leven op te bouwen en dat verzoeker nog steeds contact heeft met zijn familie in het land van herkomst.

Verzoeker toont derhalve door zijn summier betoog niet aan dat een disproportionele belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgehad.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. W. MOMMAERS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. MOMMAERS

M. MAES